

Edizione diplomatico-interpretativa

A Nc eu no laic masela ma. Toç temps en son poder amors. Efai mirat let saui fol. Cum celui quen renos torna. Com nos de fen qui ben ama. Camors comanda. Quom la serua la blanda. p(er) queu naten sofren. bona par tida. Can mer escarida.	I. Anc eu no l'aic mas ela m'a toç temps en son poder Amors e fai·m irat let, savi fol cum celui qu'en re no·s torna, com no·s defen qui ben ama, c'Amors comanda qu'om la serva la blanda: per qu'eu n'aten sofren bona partida can m'er escarida.
ON dic pauc quinq el cor me sta. Estar mi fai temers paor(s). Lalenga[s] plang. Mas locors uol. Ço don dolen se soiorna. Gen languis mas no sen cla ma. Quen tan aranda. Cum mars t(er)ra garanda. Non atan gen pre sen. Cun lacausida. Queu ia encobida.	II. On dic pauc qu'inç el cor m'esta estar mi fai temers paors; la lenga plang, mas lo cors vol ço don dolen se soiorna: gen languis, mas no s'en clama, qu'en tan aranda cum mars terra garanda non a tan gen, presen, cun la causida qu'eu ia encobida.
CAn sai somprez fin ecerta. per que non pos uirar ai lor s. per ço fasç eu quel cor(s) men dol. Can so leinç clau ni saiorna. Eunon aus \dir/ qui ma flama. Lo cors ma bran da. Eloill nan lauianda. Ca(n) sola me ueçen. Me]i[stai aiçi da. Veus quam tem auida.	III. Can sai som prez fin e certa per que non pos virar ailors; per ço fasç eu que·l cors m'en dol, can sol einç clau ni saiorna: eu non aus dir qui m'aflama; lo cors m'abranda e·l oill n'an la vianda can solame veçen m'estai aiçida. Veus quam tem a vida!

PEro iameu me ten esa. Abun placer de que masors. Mas mi non passara tal col. Per paor quill me fos mor na. Can que ram sint dela flama. Damor quim man da. Queu mon cor non es pa(n) da. Sifaz souen temen. Que u uei per crida. Magndage(n) delida.	IV. Pero iameu me ten e sa ab un placer de que m'a sors; mas mi non passara tal col per paor qui·ll me fos morna, c'anquera·m sint de la flama d'Aamor qui·m manda qu'eu mon cor non espanda: si faz soven temen qu'eu vei per crida magnda gen delida.
FOl es qui per par lar enua. Quer cum sos iors sia dolors. Queil lau sen ger cui deus afol. Non anges. lenga ta dorna. Lus cosse ille laltre brama. Per ques des manda. amors tal fora granda. Mas em de fen. Fegnen. Delur brugida. Et am ses faillida.	V. Fols es qui per parlar en va quer cum sos iors sia dolors, que il lausenger, cui Deus afol, non an ges lenga t'adorna: l'us cosseille l'altre brama, per que·s desmanda amors tal fora granda; mas em defen fegnen de lur brugida et am ses faillida.
Maignt bon cantar leuet e pla. Na greu puis faig sem fis setors. Cil]li[qem dona ioi el mi]d[\t/ol. Er soi leç er mo tra storna. Car ason uol me(n) li ama. Re noill de manda. Mos cors ni noil fai ganda. Anç franca men lim ren. Donc si moblida. Mercès esperida.	VI. Maignt bon cantar levet e pla n'agr'eu puis faig sem fis setors; cil qe·m dona ioi e·l mi tol, er soi leç er m'o trastorna, car a son vol m'en liama. Re no·ill demanda mos cors ni no·il fai ganda, anç francamen li·m ren: donc, si m'oblida, Mercès es perida.

- letto 378 volte